

FILIX WOOD

NOC KRVELAČNÝCH PSŮ

PETRUS DAHLIN

**FILIX
WOOD**
NOC KRVELAČNÝCH PSŮ

© Petrus Dahlin 2020
by Agreement with Grand Agency

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Adriana Vendl, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1722-4 (pdf)

FILIX WOOD

NOC KRVELAČNÝCH PSŮ

PETRUS DAHLIN

Někdo má asi narozeniny

Filix ležel na své slámové matraci a zíral do stropu z bambusu. Od doby, kdy se zhroutil důl Cado a vypukl chaos, uběhly tři měsíce. Teď tu ležel a litoval se.

Jeho pokoj vypadal pořád stejně, jen v jednom rohu postavil Rubus budku pro Filixovu veverku Ježatku, aby se předešlo konfliktům s jeho veverkou Fabou.

Filix se pořád snažil se svou veverkou spřátelit. Možná za to mohlo jejich první vyostřené setkání. Anebo byla Ježatka zkrátka protivná. Protože to vypadalo, že se veverky dost podobaly lidem: každá měla jinou povahu. Ardilla, veverčí kamarád Sagy Lískové, byl milý, líný a rád se nechal drbat. Rubusova veverka Faba zbožňovala lov, střežila si svůj revír a často se prala. A Filixova veverka byla náladová a pamatovala si sebemenší křivdu.

Za každý den ve stromovém městečku udělal Filix do stěny vedle matrace jeden zářez. Dokázal se dopočítat až k večeru, kdy s Agnes postavili stan v lese. I když prvními dny si nebyl úplně jistý, protože ztratil vědomí a pak kráčel po odrazu měsíčního světla na hladině velkého jezera. Pochyboval o tom, zda se to skutečně

stalo. Přes to všechno si byl jistý tím, že má dnes narozeniny. Měl ten pocit.

A teď znovu ležel ve svém pokoji s podivným pocitem v břiše. Ten však nyní nepřipomínal neviditelné vlákno touhy, které ho tehdy ve městě přivedlo k tomu, že nakonec skončil tady v lesním stromovém městečku, s domy v korunách stromů, uprostřed změti můstků, schodů a bambusových lávek. Teď ten pocit připomínal spíše díru. Malou černou díru, která potřebovala vyplnit mamincinou láskou a přítomností nejlepší kamarádky Agnes.

Filix cítil rozpolcenost mezi dvěma světy. Silně a jasně pociťoval, že sem do stromového městečka patří, ale zároveň toužil po domově. Ani ne tak po velkoměstě a po škole, ale po lidech, po nichž se mu stýskalo. Po těch, které v minulosti vnímal jako samozřejmost.

Může se člověk cítit doma na více místech zároveň?

Kdyby byl Filix doma ve městě, měl by teď na dveřích lednice připevněný seznam přání. Věděl, že na to už je dost starý, ale bylo mu to jedno. Jejich lednice i byt, ve kterém s maminkou Iris bydlel, se během let hodně měnily. Před tím, než se Iris stala slavnou umělkyní, vystřídali mnoho malých ošuntělých bytů. Když prorazila se svými obrazy, koupili si byt, do nějž se teď toužil vrátit. Celé patro s mnoha pokoji a velká lednice s dvojitými dveřmi. Tam by si teď připevnil svůj seznam přání.

Otázkou zůstávalo, co by si měl přát. Doma měl vlastně všechno, co potřeboval. Tady oproti tomu neměl nic. Nic kromě oblečení, které měl na sobě.

Ztěžka si povzdechl. Zvedl se a podíval se ven dírou ve stěně, již by se možná dalo říkat okno, ale tady ve stromovém městečku jí neříkali jinak než průzor.

Kdyby psal seznam přání, jako první by na něm stálo maminičino jméno. Na další řádek by napsal Agnesino jméno. Další položky seznamu by zaplnil dobrým jídlem, jako jsou ústřice, mušle, sýry, salámy, platýs, pizza, svíčková, špagety vongole, ossobuco...

Na střeše nad Filixem něco zašramotilo, a tak vystrčil hlavu ven z průzoru. Ještě stihl postřehnout, jak Faba přes střechu zahнала Ježatku k Rubusovu pokoji.

„Přestaň! Nech ji být!“ volal, i když věděl, že to stejně nepomůže.

Už zjistil, že je nejlepší, když si veverky své konflikty vyřeší samy, ale nemohl si pomoci a vždycky se pokoušel souboji zabránit. Hlavně proto, že Ježatka byla tou slabší z nich. Proto má natržené levé ouško? Filix viděl, jak zmizely průzorem v Rubusově ložnici.

Pospíchal za nimi a viděl, jak se veverky honí po podlaze, po zdech a skáčou mezi pár kusy nábytku, které se v pokoji nacházely. Ježatka vyskočila na malou dřevěnou poličku, a když se na ni Faba vrhla, shodila všechno z poličky na zem. Pak obě veverky zmizely průzorem do korun stromů.

Filix si povzdechl, ale došlo mu, že k záchraně Ježatky nemohl udělat víc. Místo toho se sehnul k nepořádku na zemi, aby sebral střepy a vrátil vše na své místo.

A vtom něco spatřil. Když zvedl úlomky hliněné vazy, ruce se mu zachvěly. Pod nimi se totiž zaleskl známý

předmět. Něco, co neviděl několik měsíců, a myslel si, že už to ani nikdy neuvidí.

Mobilní telefon!

Nejprve si myslel, že se mu to zdá, ale jakmile mobil opatrně zvedl a ucítil ten chladný jemný kov ve své dlani, pochopil, že v ruce skutečně drží možnost k toužebnému propojení se zbytkem světa. Pomalu přešel prstem po displeji, neopomněl ani tenkou prasklinu, ke které došlo, když se před Vánoci o přestávce poštuchovali s Alexem. *Mobilní telefon!* Sotva věřil tomu, že ho opravdu drží v ruce.

Kdykoliv se mohl objevit Rubus a přistihnout ho. I když se Filixe ujal, pořád byl jedním z vůdců, členem důlní rady, který zodpovídal za ochranu vesnice. A přestože Filix za tu spoušť na zemi nemohl, riziko, že by si to Rubus myslel, bylo velké. Filix rychle vrátil ručně vyrobené knihy na policičku a složil červený kus látky. S rozbitou hliněnou vázou už měl větší potíže. Ale po troše soustředění dokázal poskládat kousky dohromady tak, že vypadala skoro jako celá. Postavil ji co nejblíže ke stěně, zametl droboučké úlomky a vyhodil je z okna. Pak za sebou zavřel dveře a vrátil se do svého pokoje.

„Hmmm...“

Slyšel, jak si sám pro sebe brouká, když si pohrával s telefonem. Jako kdyby měl právě před sebou talíř výtečného jídla.

Co když bude vybitá baterie? V tom případě by měl mobil stejnou hodnotu jako kdejaký kámen. Najednou se mu zpotily ruce, a tak telefon odložil vedle sebe

na matraci a chvíli se na něj jen díval. Tohle si musí promyslet. Na zavolání by spotřeboval více baterie, ale možná by alespoň mohl slyšet mamčin trochu chraplavý hlas, po němž se mu tolik stýská. Hlas, který ho nesčetněkrát utěšoval, když byl jako malý nemocný, který ho bránil a povzbuzoval. Hlas, který ho také dokázal naštvat, když k němu hovořil jako k malému dítěti. Teď toužil po tom, aby ho mohl slyšet.

Poslat zprávu by ale bylo mnohem chytřejší než zavolat. Než by mobil zapnul, v klidu by si promyslel, co napíše. Navíc odeslání zprávy nespotřebuje tolik baterie. Možná by také mohl poslat esemesku Agnes. Co bude lepší? A co když je baterka už dávno vybitá a on nebude moct udělat ani jedno z toho?

Zpráva do starého světa

Filix měl pocit, že má před sebou skvělý dárek. Jako dar z nebes, nebo minimálně od veverek. Musí si pospíšet, protože brzy by měl být v chrámu, kde se má setkat s jedním z řezbářů na své každodenní výuce. Ale tuhle příležitost si nemůže nechat uniknout.

Slavnostně stiskl tlačítko, aby mobil zapnul, a vyčkával, jestli se rozsvítí. Na obrazovce se objevilo bílé jablíčko a on poskočil radostí. Pak se nic nedělo. Vteřiny ubíhaly a jeho polil studený pot.

„No tak, zapni se, no tak!“ zasyčel, zatímco upíral svůj zrak na displej. „Jo!“

Zbývalo dvacet devět procent baterie, mnohem víc, než v co doufal. Teď už stačilo jen zadat PIN.

A vtom se zatmělo. Ovšem ne na displeji, ale Filixovi v hlavě. Neměl telefon u sebe tak dlouho, že svůj PIN úplně zapomněl. Je to vůbec možné? Nadával si a zároveň se snažil rozpomenout na kombinaci čísel. Ale marně. V hlavě měl úplné prázdno. Když mozek selhal, pokusil se to Filix vyřešit jinak: prstem se pohyboval nad čísly ciferníku a hledal známý vzor. Během toho, co se snažil si vzpomenout, ubylo jedno procento baterie.

Zvedl se a frustrovaně se rozhlížel, jako kdyby kombinaci čísel hledal napsanou kdesi na zdi před sebou.

Mechanicky odříkával všechno možné, co ho napadlo, až mu to najednou došlo. Rok narození Charlese Darwina. 1809. Naťukal kód a s úlevou sledoval, jak se telefon odemkl. Když ho dostal, právě ve škole probírali Darwina, to proto si vybral právě tato čísla. Filix stiskl položku *Oblíbené* a objevilo se Irisino číslo. Cítil, jak mu hoří tváře, a přestože se před chvilkou rozhodl, že pošle zprávu, zlehka stiskl zelené tlačítko volání. Toužebně očekával známé signály.

Když se nic nedělo, sejmul mobil od ucha a zjistil, že nemá žádný signál. Ukončil hovor a vyšel raději na terasu. Ale ani tam neměl signál o nic lepší. Musí o něco výš.

Zasunul si mobil za okraj kalhot v pase a sešel po schodech podél stromu dolů na lávku, která vedla dál k vodopádu. Pokaždé když potkal nějakého obyvatele vesnice, měl pocit, že na něm poznal, jak něco skrývá. Pospíchal dál, a poté, co se ujistil, že ho nikdo nevidí, vytáhl mobil a kontroloval signál. Zklamaně pokračoval dál.

Během posledních měsíců se Filix ve vesnici zorientoval. Tolikrát si spletl schody, visutý most nebo lávku. Teď už cesty znal, a proto mu netrvalo dlouho dojít až k vodopádu. Aby se vyhnul strážím u vstupu do dolu Cado, vzal to trochu oklikou. Před několika měsíci ho napadlo odklonit bambusové trubky, které zásobovaly vesnici vodou, použít je k ochlazení dolu a zabránit tak výbuchu samotného Cada. To z něj učinilo hrdinu, byl

to totiž důkaz toho, že je opravdu *reditus*, ten, který se navrátil – někdo, ke komu ostatní vzhlížejí. Měl schopnost, již ostatní neměli, a tak ho vesničané měli v úctě. I když v tuhle chvíli měl pocit, že jejich pohledy prohlédly jeho úmysly a jeho tajemství s telefonem se může prozradit.

Navzdory tomu, že letní slunce pálilo a venku bylo příjemné horko, si pobyt ve stínu pod vzrostlými kornami stromů, které ho navíc chránily před zraky ostatních obyvatel, užíval. Vodopád se nacházel o kus výš nad důlní jeskyní, a protože Filix zvolil jinou než obvyklou cestu po lávkách kolem jeskyně, byl nucen slézt až dolů a poslední úsek pokračovat po zemi. Tady dole nehrozilo, že někoho potká. Tolik obávané přízraky se poslední dobou objevovaly ve chvílích, kdy to vesničané nejméně očekávali, a důlní rada tak byla nucena zvýšit počet stráží, aby vesnici uchránila před jejich útoky.

U vodopádu si Filix všiml několika žen a mužů, kteří čistili jezírko. Vyhnul se jim a šplhal kolem nich nad samotným vodopádem. Jakmile se cítil v bezpečí, mimo dosah všech pohledů, vytáhl telefon a držel ho co nejvýš. Žádný signál. Zklamaně ho vypnul.

Existovalo jedno jediné místo, které se tyčilo výš než vodopád. Platforma. Rozhodl se, že se tam vydá. Na ono místo, kde měl být obětován obrovitým krkavcům, když se poprvé ocitl v osadě. Platforma se nacházela kousek za pomyslnou hranicí, která vesnici obklopovala. Uvnitř ní se mohli všichni pohybovat volně, ale pohyb za hranicí vyžadoval doprovod stráží.

Filix pospíchal z hory dolů zpět přes vesnici. Přeběhl nejbližší lávku a pokračoval dál nahoru do korun stromů. Bylo poledne a většina obyvatel se věnovala své práci. Někteří pracovali na poli, jiní doma, stejně jako otec Sagy Lískové, který spravoval boty. Další hlídali vesnici, opravovali dřevěné domky a můstky, pásli ovce, sbírali oříšky nebo houby. Filixovi se zrovna hodi- lo, že se po zhroucení Cada všechno vrátilo k normálu. Zvědavost polevila a on se tak mohl dostat k cíli, aniž by budil zvláštní pozornost.

Kráčel směrem k náměstí stromového městečka, uprostřed něhož stála obrovitá sekvoje. Protlačil se na hlavním mostě, na němž se nacházely obchůdky a vždy se to tam hemžilo lidmi. Prošel dubovým městečkem, kde bydleli majetní patronové stromů, a po pravici spatřil onu osudovou soutěžní arénu. Před pár měsíci tu všichni obyvatelé soutěžili ve *fortisu* – místním čtyřboji. Druhého dne soutěží se začal Cado bouřit a nastal chaos, a tehdy se udála Filixova přeměna. Stal se z něj *reditus*.

Vybavil si své ubohé pokusy v soutěžích *gradus* a *ro- tundo* a zatřásl se. Zároveň se zaradoval, že je teprve léto a další *fortis* připadá až na jaro. Má ještě dost času na trénink. Ani po tom, co se ve vesnici znovu rozhostil klid, nedošlo k dokončení *jactu* a *pugnu*, zbývajících dvou disciplín celé soutěže. A protože mnoho z nejlep- ších účastníků zemřelo – nebo se přesněji řečeno pro- měnili v přízraky v boji proti Cadovi – a v soutěžní aré- ně panoval smutek, slavnostní atmosféra se vytratila. A nepřítomnost těch nejsilnějších byla znát. Oleander

Bolehlav, Bříza, Helix... Ti, kteří vždycky vyhrávali, už tu nebyli, aby soutěžili. Na první místa se mohly dostat nové hvězdy. K jednomu z těch, kteří zazářili, patřil Durman Konopník, blízký přítel Oleandra Bolehlava. Chlapec s vlasy jako bodlák nebo pankáč a s nafoukáním vystupováním. Pokaždé když se s ním Filix setkal, cítil, jak z Durmana srší hněv. Jako kdyby za to snad mohl Filix, že Oleander Bolehlav nebojoval za záchranu vesnice a zemřel násilnou smrtí v útrokách Cada, kde se střetl s děsivým přízrakem Ortigou.

Filix nakonec vyšplhal po menší bambusové trubce a pak pokračoval po úzké, dosti strmé látce. Tenhle strom poznal až moc dobře. Jakmile v listoví spatřil spodní část platformy, vytáhl mobil.

Filix dostal nápad

Řezbář Asper byl zachmuřený muž s oholenou hlavou oděný v kápi. Rád se opakoval. Možná proto, že si myslel, že by mu Filix jinak nerozuměl, anebo už byl zkrátka takový. V tuto chvíli Filixovi jeho opakování vyhovovalo, protože sám jen seděl a myslel na telefon a na to, jak by mohl kontaktovat svůj starý svět.

Asper s Filixem seděli naproti sobě u stolu v tak tmavé místnosti, že se Filix těšil na světlo, a ke konci měl pocit, že se tam samou tmou až zalyká.

„Jinými slovy, stromy si pomáhají. Ty silnější pomáhají slabším, vyživují ty menší, které rostou ve stínu ostatních stromů. Jsou propojeny skrze kořeny a jimi spolu také mluví.“

„A můžou opravdu mluvit? Jako doopravdy?“ zeptal se Filix.

„Svým způsobem ano. Vysílají signály a varují ostatní před nebezpečím, jako například když je někdo chce pokácet, nebo jim ubližuje. Kořeny sahají hluboko pod zem a vytvářejí hustou síť. Pavouci mají svoji vlastní izolovanou síť. Síť stromů je mnohem složitější.

Proplétá se s kořeny ostatních stromů a těmi spolu komunikují s dalšími stromy v lese.“

Jakmile Asper zmínil, že spolu stromy mluví, pomyslel Filix znovu na to, že se nedokázal spojit s maminkou. Nikde v celé osadě nenašel signál.

„Jak to víte?“

Asper si odkašlal a zatvářil se poněkud uraženě.

„Když člověk pozorně poslouchá, uslyší je. Tedy pokud je k tomu předurčen. My řezbáři je slyšíme a rozumíme jim a pak tlumočíme to, co říkají.“

Asperovy oči připomínaly dva suky na stromě, přesně jako oči Prinus, která byla duchovní vůdkyní řezbářů a také členkou důlní rady. Řezbáři byli slepí, ale přesto nějak viděli.

„Tomu rozumím, ale můžete opravdu mluvit se stromy? Můžete jim říct věci, kterým porozumí a sdělí je ostatním stromům?“

Filix nedokázal uvěřit tomu, co Asper právě zmínil. Měl za to, že kontakt se stromy je něco, co si lidé ve vesnici vymysleli, protože považovali stromy za svaté a také jim to dodávalo jistou formu útěchy. Pohřbívali totiž své zemřelé blízké vestoje se semínkem nebo oříškem stromu v ústech. To mu připadalo jako příjemný způsob k vytvoření místa, kam se mohli vracet, a *takto* vzniklý strom se stal pro rodinu a přátele zemřelého zvláštním místem. Saga Lísková mu jednou ukázala strom své maminky.

Asper odpověděl, ale Filix zmizel ve svých myšlenkách. Zasněně zíral maličkým průzorem ve zdi do korun stromů. Tam za listovím slyšel vrkat holubice.

A najednou ho něco napadlo. Holubice uměly spousta věcí, například doručovat poštu...

Filix se bez omluvy zvedl a Asper se na něj zmateně podíval.

„Ehm, nezlobte se, Aspere, musím jít. Opravdu tu dnes už nemohu zůstat.“

„Ale ještě jsme neskončili...“

„Já... musím prostě jít...“

„Aha, nuže dobrá, pokud člověk musí, tak musí,“ odvětil Asper. „Jak jistě víš, toalety najdeš dole pod schody několik délek paže od vchodových dveří.“

Filix se řítí dolů po schodech, kolem toalet a dveřmi ven. Protože teď přesně věděl, co musí udělat.

Chvíli uvažoval nad tím, že požádá o pomoc Sagu Lískovou, ale pak si to rozmyslel. Tohle musí zvládnout sám, protože pokud ho odhalí, budou ho považovat za největšího vzbouřence a skutečného zrádce.

K uskutečnění svého plánu si někde potřeboval „půjčit“ síť. Poté, co skrz naskrz prohledal Rubusův dům, mu došlo, že tam žádnou síť nenajde, ale zato ho napadlo, kde by se najít dala.

Aby neztrácel drahocenný čas, znovu utíkal. Během několika minut doběhl k lávce, která ho vedla kolem silných kůlů, jejichž ostře ořezané špičky měly chránit bažinu od okolního lesa.

Věděl, že Saga Lísková přes den pracuje na poli a že její mladší sestry Flamma a Flammula chodí do školy. Ale jejich otec Juncus byl určitě doma, a kdyby se někdo v bažině zajímal, co tam Filix pohledává, mohl by svou přítomnost svést na to, že mu něco nese.

Na zápach stojaté vody si ještě nezvykl. Ani na chuť smradlavé ryby. Tu pozřel jen v případech, kdy měl skutečný hlad. Zasmál se sám pro sebe. Před pár měsíci jedl talíř mořských plodů s ústřicemi, mušlemi, kraby a humrem a někdy jeho maminka objednala i šneky. Od chvíle, co se ocitl tady, jen těžko chápal, jak tu mohou jíst larvy a brouky. Ale už si na ně zvykl a dokonce zjistil, že nejsou vůbec špatní. Šlo jen o zvyk. O to, na co byl člověk zvyklý od malička.

Dnes měl narozeniny, a možná právě proto měl takové štěstí. O kůlnu kousek od domku rodiny Lískových stála opřená síť spolu s dalšími rybářskými potřebami.

Křídla ke svobodě

Dveře se za ním zabouchly a on se rozhlížel po místnosti. Ježatka se ještě někde toulala a její malá dřevěná budka zela prázdnotou. Filix zvedl matraci a síť schoval pod ni. Cestou domů se několikrát marně pokusil chytit pár lesních holubic, ale skončilo to několika škrábanci na ruku od větví stromů. Jako vždycky to ve skutečnosti dopadlo jinak. V představách a v počítačových hrách šlo všechno raz dva. Jediné pozitivní bylo to, že ho při jeho pokusech nikdo nepřistihl.

Proč musí chytat zrovna ptáky? Opravdu neexistuje žádný jiný způsob než dostat mobil tak vysoko do vzduchu, jak to jen půjde? Jeho myšlenky se zatoulaly a on přemýšlel, co asi tak napíše, až zařídí všechno to praktické a bude odesílat svou vytouženou zprávu.

Ahoj, mamí! Nevím, kde jsem. Možná žiju, anebo jsem mrtvý a nacházím se v jiném světě. Pokud dostaneš moji zprávu, možná mě dokážeš nějak vystopovat. Mám se dobře, ale stýská se mi po tobě.

Filix pomyslně vymazal věty a zkoušel to znovu:

Dnes mám (asi) narozeniny. Mám pocit, že už jsem velký a zvládám toho víc než dřív. Dokonce jsem zachránil svět před zánikem.

Nahlas se zasmál výrazu „zachránil svět“. Znělo to přehnaně, i když to byla pravda. Chtěl jí toho ale povědět mnohem víc. Jak tu žijí v korunách stromů. O hrozbě z podzemí. O své nové kamarádce Saze Lískové, o Rubusovi a o důlní radě. O tom, že má teď dokonce jako domácí zvířátko veverka. Že se odvážil k věcem, o nichž by si nikdy nepomyslel, že je zvládne. O tom, že začíná chápat, kým je. Nejen to, že je *reditus*, ale to, *co* ho baví, *za čím* si stojí, *co* je pro něj důležité. V hlavě mu vířily tisíce myšlenek a vyvstala i otázka, jestli by opravdu chtěl zpátky svůj starý život.

Možná ani ne. Ale toužil se znovu setkat s maminkou a s Agnes. A nevěděl, zda se tenhle les nachází na nějakém zapomenutém místě na zemi nebo jestli se dostal do nějakého paralelního světa. Chytit holubici se najednou zdálo jako snazší úkol než rozhodnutí, co napíše do zprávy.

Celé tělo mu brnělo, musel se začít hýbat. Měl pocit, jako kdyby byl zavřený v nějaké kleci. Posadil se a už se chystal vyjít z pokoje, když mu znovu vytanulo na mysli slovo klec. Najednou věděl, kde sežene holubici.

Odstrčil matraci, vyjmul síť a režný pytel a opustil dům. Teď musí jednat rychle. Baterie nevydrží věčně a Rubus může kdykoliv zjistit, že mobil zmizel. Nemá smysl běhat po lese a chytat holubice, když člověk ví, kde jen čekají na to, až si pro ně někdo přijde. Filix

uháněl dál mezi stromy a nezastavil se, dokud nedorazil až k soutěžní aréně.

Opodál pár obyvatel opravovalo hlediště, které se poničilo před několika měsíci při Cadově běsnění. Ale jinak tu panovalo ticho a klid. Filix si ze zahájení *fortisu* vybavoval jednu věc: jak z klece vypustili ohromné hejno stovek holubic, které pokrylo oblohu nad celou soutěžní arénou. A vybavoval si to správně. Chvíli nato opravdu spatřil vysoko na stromě nad arénou obrovskou klec.

Nějaký čas mu trvalo zjistit, jak se tam dostane, protože ke kleci nevedla žádná určená cesta, ale po chvíli hledání našel úzký visutý můstek na stromech opodál. Čím více se blížil, tím hlasitěji slyšel vrkání holubic a tím víc také žasl nad tím, do čeho se to vlastně pustil. Můstek vypadal, že není uzpůsobený k tomu, aby po něm někdo chodil. Ruce se mu třáslly a nohy se rozklepaly tak, že se celý můstek rozkýval. Aby se přestal houpat, musel Filix několikrát zastavit. Bylo to kvůli tomu, že se nacházel tak vysoko, nebo se mu třáslly nohy kvůli stovkám holubic? Opravdu bylo tak důležité, aby tu zprávu odeslal?

Postav se nepříteli. Rubusova slova, která mu utkvěla v paměti. Jedině tak porosteš. Tím, že budeš čelit nepříteli.

Filix cítil vztek sám na sebe. Proč měl pořád ze všeho takový strach? Jakmile se mu ruce a nohy přestaly třást, popostoupil o několik kroků a konečně se mohl zachytit pár větví. Teď už nebylo návratu.

Klec byla obrovská. Minimálně deset na deset metrů. A tam, ve stínu stromu se skrývaly stovky holubic.

Některé spaly, jiné odpočívaly nebo si čistily peří. Filix se připravil, opatrně z pytle vylovil síť a držel ji tak pevně, až mu zbělaly klouby. Nebyla tu žádná římsa. Úzký visutý můstek končil u mřížových bambusových dvířek. Teď už zbývalo „jen“ zvednout petlici a vejít dovnitř. Což by někomu, kdo neměl fobii z ptáků jako Filix, připadalo snadné.

Ty zbabělče! No tak!

Filix se snažil povzbudit sám sebe, přestože věděl, že to nepomůže.

„Co tu děláš?“ zvolal někdo zevnitř klece.

Filix sebou trhl tak, že se celý můstek znovu rozhoupal. Pevně se chytil mříží, aby nespadol, ale místo toho dveře vyletěly nahoru a Filix přistál přímo na mřížové podlaze klece.

Holubice nejbliž k němu se vyplašily a s třepotem křídel poodlétly. Filix se vrhl zpátky ke vchodu, ale skoro vypadl ven.

Ve větvích prorůstajících dovnitř klece se objevil muž, který obratně sešplhal dolů mezi holubice na mřížovou podlahu. Když se blížil k Filixovi, holubice se ani nepohnuly.

„Dobrý den, ech, dobrý den... já, já jsem uklouzl,“ vykoktal Filix a snažil se odstrčit síť nohou pryč, aby skryl své úmysly.

„To mohlo špatně skončit. Jsme šedesát délek paže nad zemí.“ Muž si Filixe měřil pohledem. „A co vůbec *reditus* hledá tady nahoře u prostého holubího muže Columby?“

Filix na něm poznal, že je muž poctěn, a rozhodl se něco zkusit:

„Rubus mě vyslal s tajným úkolem.“

Columba vypadal ještě více poctěně.

„Je to tak tajné, že nikomu nesmíte zmínit, že jsem tu byl.“

„Můžeš mi věřit. Mluvím jen s holubicemi a ty to nikde nepoví.“

Teď se Filix sehnul a podal Columbovi režný pytel.

„Potřebuje jednu z vašich holubic k mimořádnému účelu.“

Teď se pro změnu nohy roztráslý Columbovi, který navíc vytřeštil oči.

„V tom případě po tobě pošlu jednu z mých nejlepších,“ odpověděl, udělal jakési gesto a pak s pytlem v ruce zmizel mezi větvemi.

Filix se s úlevou posadil do bezpečné vzdálenosti od nejbližších ptáků a konstatoval sám pro sebe, že dnes skutečně musí mít narozeniny.

O pár minut později se Columba vrátil. Už se chystal pootevřít pytel, ale Filix ho zarazil.

„To není třeba,“ ujistil ho rychle. „Pochopil jsem, že vám Rubus plně důvěřuje.“

Filix si s Columbou potřásl rukou a jeho oči se pyšně zaleskly, ale pak si druhou rukou zakryl ústa, aby Filixovi naznačil, že o tom hodlá mlčet.

„Jmenuje se Optimum. Nejlepší poštovní holubice v celém lese. Dobře o ni pečujte!“ volal ještě za Filixem, který s sebou nenápadně cestou ven vzal i síť.

Potácel se zpátky přes můstek, který se tentokrát vůbec nehoupal, a tak se Filix uvolnil a začal si pískat melodii, kterou sám nikdy dřív neslyšel.

Vtom se ale pár metrů před ním vynořila dobře známá tvář. Nox.

A je to v háji, stihl si pomyslet Filix a vyhodil pytel pár metrů nad sebe tak, že se naštěstí zachytil na větvi nad ním.

Lastura se připomíná

„Ale, ale, co ty tady?“

„Ehm, potřeboval jsem čerstvý vzduch, abych se mohl soustředit na studium, tak jsem si udělal krátkou přestávku,“ odpověděl Filix a vtom uslyšel, jak to ve větvích nad ním zapraskalo. Holubici se očividně v pytli nelíbilo. Nox stál klidně dál, hleděl na Filixe svým pichlavým pohledem a přitom mu zatarasil cestu. Všiml si, že Filix něco hodil nahoru na strom?

„Musím pospíchat zpátky,“ prohodil Filix. „Asper na mě čeká.“

Nox překřížil paže na hrudi a vypadalo to, že mu každou chvíli musí prasknout košile, jak se mu napjaly svaly.

„Ty víš, co tě čeká, že ano?“ Když Filix neodpovídal, pokračoval sám: „Brzy zkontrolujeme každičkou lasturu v osadě. A pak přijde tvůj trest.“

„Můžete počítat, jak budete chtít. Dvanáctkovu lasturu jsem nevzal.“

„Tady ve stromovém městečku není místo pro lži. Tak to zkrátka je. Žiješ na hraně, Filixi Woode, když se

zahaluješ do nepravd a podvodů. Dříve nebo později vyjdou najevo a stihne tě trest.“

Nox se pohnul o dva kroky dopředu a úmyslně strčil do Filixe, který se musel zachytit větve, aby neztratil rovnováhu. Když Nox zmizel z dohledu, Filix tiše zaklel a ještě chvíli vyčkal, než opatrně sundal pytel ze stromu a pokračoval k domovu.

Stresovalo ho, že nad ním neustále visí nařčení z krádeže lastury, a vypadalo to, že nezáleží na tom, co o tom tvrdí on. Lastury tu měly stejnou hodnotu jako diamanty, navíc jich bylo jen tisíc dvacet tři. Když se tu Filix objevil s lasturou v kapse, obvinili ho z krádeže a hrozil mu trest smrti. Měl za to, že to na něj někdo chce znovu hodit. Kdyby jen Kaprifol mohla prozradit to, co věděla. Těsně před tím, než se Cado rozzuřil, mu to málem pověděla, ale pak už se neodvažovala. Kaprifol byla dcera zdejšího vůdce jménem Dvanáctka. Ale nesnášela Sagu Lískovou, a protože se s ní Filix dost přátelil, dostal se do svízelné situace.

S úlevou za sebou zavřel dveře do svého pokoje. Konečně byl sám. Rubus přes den povětšinou doma nebýval. Měl plno práce, protože kromě povinností v důlní radě také působil jako vůdce místních stráží.

Pytel se pohnul, když ho Filix položil na zem. Jak se ale odváží strčit do něj obě ruce, vytáhnout holubici a pak k ní přivázat mobil? Děsilo ho už jen na to pomyslet. Raději začal tím, že ovázal provázek kolem mobilu, který potom zapnul. Teď zbývalo dvacet pět procent baterie. Filixovy prsty se pohybovaly na klávesách a zpráva byla nakonec kratší, než zamýšlel. Režný

pytel ležel na zemi a čekal. Šťouchl do něj, aby se ujistil, že holubice stále žije. Pohnula se a Filix uskočil.

Postav se nepříteli.

To se snadno řekne. Zhluboka se nadechl, jako kdyby se chtěl potopit pod vodu, otevřel pytel a strčil do něj obě ruce, ale jakmile se dotkl peří, stáhl se zpátky a celým tělem mu projela vlna nevole.

„Seber se!“ poručil si rozhodně a znovu se nadechl.

Ale ať se snažil sebevíc, nedokázal se přimět, aby strčil ruce do pytle.

V tu chvíli se otevřely vstupní dveře a Filix uslyšel, jak na něj volá Rubus.

Teď, nebo nikdy. Filix strčil svoje roztřesené ruce do pytle a vytáhl z něj holubici, která se bez protestů nechala vyjmout. Jednou rukou jí přikryl křídla, ale ona se ani nepokoušela uletět. Mobil k ní uvázal jako maličké kšíry tak, aby měla křídla volná. Když utáhl uzel a byl si jistý, že je provázek pevně umístěn, zvedl Optimum oběma rukama a donesl ji k malému průzoru ve zdi. Holubice vypadala zmateně a rozhlížela se kolem, ale když ji Filix vyhodil do vzduchu, probrala se, zatřepotala křídly a odletěla. Filix se díval za ní a viděl, že telefon visící pod ní jí není příjemný. Vynalezl jsem moderního poštovního holuba, pomyslel si a tiše se zahihňal. Ale pak uviděl, že holubice přistála na větvi jen pár metrů od domu a začala za provázek tahat zobákem. Když už na ni chtěl zavolat, aby letěla dál, uslyšel kroky směřující k jeho pokoji. Otočil se, schoval pytel pod matraci a na tu pak rychle skočil. Vteřinu nato se otevřely dveře a Rubus zmateně nahlédl dovnitř.

„Aha, myslel jsem, že nejsi doma. Neměl bys teď být u řezbářů?“

„Ehm, nebylo mi dobře, tak jsem šel domů,“ odpověděl Filix a zívł, aby dodal svému tvrzení opravdovosti. „Musel jsem si trochu odpočinout.“

Rubus se na něj znepokojeně podíval. „A jak se cítíš teď?“

„Už je to lepší.“

„To jsem rád. Kdybys něco potřeboval, stačí říct.“

Filix místo odpovědi jen přikývl, znovu si lehl a snažil se spolknout špatné svědomí za své lži. Rubus jemně zavřel dveře a pak opustil dům, zatímco Filix pospíchal k oknu. Ale holubice už byla pryč.

„Leť, holubice, leť! Ať tě tvá křídla zanesou daleko odsud!“ šeptal průzorem ven.